

lanta“, der havde et Skib i tysk Havn, der ladet det danske Mandskab afmønstre og i Stedet antaget tysk Mandskab, og at dette blev mønstret med en Hyre af indtil 110 Kr. pr. Maaned, det vil sige langt under, hvad der gives i Hyre efter den Overenskomst, der gælder mellem Sømændenes Organisationer og de danske Rederier, og som i Øjeblikket lyder paa 190 Kr. Den højtærede Handelsminister udtalte endelig, at Rederne havde ladet ham vide, at de ingen Fortjeneste havde ved at tage tyske Søfolk i Stedet for de afskedigede danske. Men det er ikke rigtigt, Forholdet er det, at naar de afskediger en Besætning, tjener de 40—50 Kr. mindst paa hver Matros, der afskediges. Det er ikke saa lille en Fortjeneste for et Rederi saaledes at afmønstre Besætningen, naar de kommer til valutasyge Lande. Jeg vil gerne oplyse den højtærede Handelsminister om, som i øvrigt gerne vilde undersøge Sagen, at saaledes er Forholdet i Virkeligheden. Det interessante ved hele denne Historie er, at naar Skibene anløber Amerika eller England, hvor Valutaen er høj, finder Rederne ikke paa at afskedige de danske Søfolk. Nej, naar de danske Skibe kommer til amerikanske Havne, saa holdes der meget bestemt paa, at Mandskabet skal blive om Bord. Der skal Kaptajnen eller Rederne ikke have noget af at afskedige det danske Mandskab, men der skal kun en meget ringe Forseelse til, naar et Skib ligger i tysk Havn, for at en Mand kan blive afskediget eller jaget bort fra Skibet. Det er det bedste Bevis for, at det udelukkende er af Hensyn til Valutaforholdene, at man her afskediger Mandskabet. Hvis det er muligt for den højtærede Handelsminister at skride ind mod dette Forhold, bør det gøres saa hurtigt som muligt. Sømændenes egne Tillidsmænd fortæller ogsaa, at hvis der kommer en Beskyttelse for Sømændene i dette Forhold, vil de saa godt som ingen arbejdsløse have. Derfor synes jeg, at vi har en Pligt til at gøre, hvad der kan gøres, overfor de Mennesker, der har gjort saa meget for Danmark under de vanskeligste Forhold, vi nogen Sinde har haft i vort Land.

Jeg vil derefter gerne rette et Par Bemærkninger til den højtærede Forsvarsminister angaaende det militære Sygehus, som jeg ogsaa omtalte under min forrige Finanslovtale. Den højtærede Forsvarsmister sagde, at Københavns Kommune ligesom andre Kommuner selv skulde sørge for sine syge, og at han ansaa det for rigtigst, at hele Spørgsmaalet om det nye Militær-

hospital blev overvejet, og at der blev truffet Afgørelse derom, naar Kaserneloven kom til Behandling i Tingene. For mig staaer det saaledes, at Staten har en lige saa stor Pligt til at bygge Hospitaler som Kommunerne. Det er en Opgave, der ligger lige saa godt for Staten som for Kommunerne. Angaaende de mange Mennesker, der er indvandret til København, svarede den højtærede Forsvarsminister, at for disse maatte Københavns Kommune selv bygge Hospitaler. Men det var ikke det, jeg gjorde opmærksom paa; jeg gjorde opmærksom paa, at der her i København i Løbet af 4 Aar var sket en Tilvækst til Befolkningen paa 70 000 Mennesker, medens det under normale Forhold i Virkeligheden kun skulde være 20 000, saaledes at der er indvandret 50 000 mere end normalt fra Landet til København. Under disse fortvivlede Forhold er Københavns Kommune kommet i den Situation, at det har været umuligt at skaffe Boliger til de mange Mennesker til Trods for, at København har bygget kolossalt; det er den Kommune, der overhovedet har bygget mest her i Landet under de vanskelige Boligforhold, der har gjort det ganske umuligt for Kommunen at bygge saa meget, som der skulde til til de mange Mennesker, der flytter her til København. Ca. 8 000 Familier mangler i dette Øjeblik Boliger. Under disse Omstændigheder synes jeg, det er ganske uforvarsligt at have en Bygning som det nye Militærhospital liggende uden at anvende den til de bolig-søgende. Der kunde mange Familier have faaet Bopæl, naar den alligevel ikke bliver anvendt til noget som helst. Denne Bygning kunde have været overladt Københavns Kommune til Beboelse for alle de husvilde Familier, der nu er ganske fortvivlede over, at de ikke kan faa Bolig. Men det har man ikke villet, og det har man ikke gjort. Derfor henstiller jeg, om det ikke var rigtigt, at dette Hospital blev henlagt under Rigshospitalet, der ligger saa nær ved, og jeg spørger den højtærede Undervisningsminister, om han ikke finder det rigtigt, at dette Hospital kommer ind under Rigshospitalet, thi det er jo en Kendsgerning, at Rigshospitalet, der er en Lærestalt, mangler en Nerveklinik og en Tandklinik, og det nye Hospital ved Tagensvej vilde være en udmærket Bygning til Indretning af saadanne to Afdelinger. Jeg begriber ikke, at Rigshospitalet, der skal være en Lærestalt for Lægerne, overhovedet kan undvære en Nerveklinik. Det er dog et Forhold, som Staten maa tage sig af,